

**JO
NESBO
NOČNÍ
DŮM**

Noční dům

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Jo Nesbø

Noční dům – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

JO NESBØ
NOČNÍ DŮM

JO NESBO NOČNÍ DŮM

Přeložila Kateřina Krištůfková

☰ KNIHA ZLIN

Copyright © Jo Nesbø, 2023

Published by agreement with Salomonsson Agency

Translation © Kateřina Křišťůfková, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7662-660-7

ISBN e-knihy 978-80-7662-665-2 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7662-666-9 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7662-661-4 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

I. ČÁST

Kapitola 1

„H-h-h-hráblo ti?“ obořil se na mě Tom a mně docvaklo, že má strach, protože se v řeči zadrhnul o jednu víc než normálně.

Pořád jsem nad hlavou držel figurku Luka Skywalkerera; chystal jsem se ji hodit do řeky, proti proudu. Z hustýho lesa, kterej řeku obklopoval z obou stran, se ozval jakoby varovnej výkřik. Asi vrána. Nenechal jsem se ale zastavit ani Tomem, ani vránou, chtěl jsem vidět, jestli Luke Skywalker umí plavat. A teď letěl vzduchem. Jarní slunce už kleslo nad vrcholky stromů, na kterejch rašily listy, a tu a tam se na tý pomalu se otáčející plastový hračce zatřpytilo světlo.

Luke dopadl na hladinu s tichým *šplouch*, lítat teda rozhodně neuměl. Už jsme ho neviděli, koukali jsme se jen na valící se proměnlivou hladinu řeky, která vlivem tajícího sněhu sahala vysoko a mně připomínala tlustýho škrtiče, anakondu plazící se proti nám.

Do tohohle zapadákovy jsem se přestěhoval ke svý přízni loni na podzim, hned po čtrnáctejch narozeninách, a absolutně jsem netušil, co smradi na takovým místě jako Ballantyne dělají, aby se neunudili k smrti. Když mi ale Tom řekl, že teď na j-j-jaře je řeka děsivá a nebezpečná a že mu doma přísně zakázali k ní chodit, dalo se aspoň od něčeho odpíchnout. Přemluvit ho mi až tolik práce nedalo, protože byl jako já,

neměl kamarády a ve třídě patřil do kasty páriů. Dneska o jedný přestávce mi Tlustoprđ to s tou kastou vysvětlil, akorát ji nazval kastou *pirájů*, což mi připomnělo ty ryby, co vypadají, jako by měly místo zubů pilu, a co dokážou ohlodat bejka na kost za pár minut, a v tu chvíli jsem to považoval za super označení. Až když Tlustoprđ dodal, že já i ta moje kasta jsme pod tou jeho, kastou špekounů, vystartoval jsem po něm. Bohužel žaloval naší učitelce, slečně Štěbetalce, jak jí přezdívám, a ta nám pak ve třídě dlouze kázala o tom, že na sebe máme bejt hodný, a zmínila, jak to dopadá v životě s těma, co hodný nejsou, zkrátka a dobře že končí jako ztracený případy, a potom už tak nějak nikdo nepochyboval, že ten novej grázl z města patří právě do týchletý kasty pirájů.

Po škole jsme s Tomem došli k řece a stoupli si na dřevěnej můstek schovanej v lese. Když jsem z batohu vytáhl Luka Skywalkera, vykulil Tom oči.

„K-k-kdes ho vzal?“

„Co myslíš, ty pako?“

„V-v-v krámu u Oscara jsi ho nekoupil, už je vyprodali.“

„U Oscara, v tom plesnivým krcálku?“ zasmál jsem se. „Třeba jsem si ho koupil ve městě, než jsem se sem přestěhoval, v *opravdickým* hračkářství.“

„Nekoupil, protože to je letošní model.“

Podíval jsem se na Luka líp. Že by fakt tohohle chlápka vyrobili v novy verzi? Není snad Luke Skywalker pořád ten samej trapnej hrdina na věky věků a basta? Tohle mě nikdy nenapadlo. Že by se něco mohlo změnit. Třeba že by si Darth a Luke mohli prohodit role.

„Co jestli jsem sehnal p-p-prototyp,“ opáčil jsem.

Tom se zatvářil, jako bych mu lípnul facku, nejspíš se mu nelíbilo, že jsem napodobil jeho koktání. Ani mně se to nelíbilo, nicméně jsem nedokázal odolat. Jako vždycky. Pokud

mě lidi ještě nezačali nesnášet, choval jsem se tak, aby to brzy nastalo, je to dost podobnej reflex jako ten, kterej Karen a Oscarovi juniorovi velí se usmívat a chovat se mile, aby je měli všichni rádi, jenom prostě naopak. Ne že bych nechtěl, aby mě lidi měli rádi, já prostě věděl, že mě beztak rádi mít nebudou. A tak jsem je svým způsobem pokaždý předběhl: zaonačil jsem to tak, aby mě neměli rádi po mým. Aby mě nenáviděli, ale zároveň se mě trochu báli a neodvažovali se si ze mě utahovat. Jako teď – poznal jsem na Tomovi, že ví, že jsem tu figurku Luka čmajzнул, a přece nenašel kuráž to říct nahlas. Sebral jsem ji během mejdanu, kterej Oscar junior uspořádal v baráku svejch rodičů a kam pozval všechny ze třídy – dokonce i nás z kasty pirájů. Ten barák byl v pohodě, ne zas tak velkej a pěkněj, aby to vadilo, rozčilovalo mě hlavně to, že Oscarovi rodiče byli děsně hodný a že se všude válely ty nejúžasnější hračky, to nejlepší, co mohlo hračkářství jeho fotříka nabídnout. Transformeři, Atari, Magic-8-Ball, dokonce Nintendo Game Boy, kterej vlastně ještě ani nebyl na trhu. Napadlo mě, že Oscarovi na tom nesejde, když se mu jedna hračka ztratí; ani si toho nevšimne. Ačkoli možná mu sejde na tom, že přijde zrovna o figurku Luka Skywalkerera, kterou jsem v ten okamžik zmerčil v posteli, kde ji měl položenou jako nějakýho plyšáka. Že by byl takový mimino?

„T-t-tam je!“ ukázal Tom.

Luke se vyhouplnul hlavou nad hladinu a teď se bleskovou rychlostí hnál k nám, plaval v řece znak.

„To má kliku,“ utrousil jsem.

Figurka zahučela pod most. Přešli jsme na druhou stranu a tam se znova objevila. Koukala na nás a debilně se při tom usmívala. Debilně proto, že hrdinové se usmívat nesmí, musí se prát, musí mít zarytý bojovný výrazy a dávat najevo, že nenávidí svoje nepřátele, stejně jako nenávidí... no to je fuk.

Sledovali jsme, jak Luke odplouvá. Jak míří do světa, do neznáma. Do tmy, napadlo mě.

„Co teď?“ nadhodil jsem. Už mě svrbělo celé tělo, potřeboval jsem se toho zbavit, což se dalo udělat jedině tak, že se něco stane a já budu moct myslet na něco jinýho.

„M-m-musím domů,“ odpověděl Tom.

„Ještě ne, pojd.“

Nevím, jak jsem si vzpomněl na tu červenou telefonní budku na kraji lesa u hlavní silnice. Přišlo mi zvláštní mít telefonní budku v takový díře jako Ballantyne zrovna na takovýmhle místě, nikdy jsem v ní nikoho neviděl, nikdo tudy nechodil, jen občas kolem projelo auto. Než jsme k ní došli, kleslo slunce ještě níž, a protože jaro teprve začínalo, smrákalo se brzy. Tom se neochotně ploužil za mnou, nejspíš se neodvažoval se mi vzepřít. A jak jsem říkal, ani jeden z nás neměl kamarádů zrovna na rozdávání.

Vmáčkli jsme se do budky, a jakmile jsme za sebou zavřeli dveře, zvuky zvenčí utichly. Po silnici projel kamion, měl zabláčený gummy a na korbě naložený dlouhý tlustý klády. Zmizel v dálce, silnice zdejší rovinatou a monotónní zemědělskou krajinou probíhala jako přímá čára, vedla mimo osídlení a mířila k hranicím kraje.

Na polici pod telefonním přístrojem ležel žlutý telefonní seznam, nebyl nijak zvlášť tlustej, přesto zjevně dokázal pojmout nejenom všechny majitele telefonních linek v Ballantyne, ale i v celým kraji. Zalistoval jsem jím. Tom se demonstrativně podíval na hodinky.

„S-s-slíbil jsem doma, že přijdu do...“

„Ticho!“ syknul jsem na něj.

Prst se mi zastavil na jméně Jonasson, Imu. Zvláštní jméno, asi nějaký podivín. Zvedl jsem šedivý sluchátko připevněný

k automatu kovovým kabelem – očividně ze strachu, že ho někdo utrhne a vezme s ním roha. Na lesklejch kovovejch tlačítkách jsem namačkal číslo Imu Jonassona. Pouhejch šest číslic, ve městě jsme jich měli devět, ale tady, kde rostly čtyři tisíce stromů na obyvatele, jich asi víc nepotřebovali. Pak jsem podal sluchátko Tomovi.

„C-c-cože?“ Víc ze sebe nevypravil a vyděšeně na mě třeštil oči.

„Řekni mu: ‚Nazdar Imu, tady čert, zvu tě do pekla, protože tam patříš.‘“

Tom jenom zavrtěl hlavou a sluchátko mi vrátil.

„Koukej to udělat, hlavo skopová, jinak tě hodím do řeky,“ vyhrožoval jsem mu.

Tom – nejmenší ze třídy – se schouli a vypadal ještě menší.

„Dělám si prču,“ zasmál jsem se. V tý těsný budce, která připomínala vakuum, mi samotnému ten smích zněl cize. „No tak, Tome, představ si, jak to zejtra ve škole vylíčíme ostatním.“

Zaznamenal jsem, že se v něm cosi pohnulo. Představa, že ostatní ohromí. Protože pro někoho, kdo jaktěživ nikoho ničím neohromil, to byl samozřejmě argument těžkýho kalibru. A navíc jsem řekl ‚vylíčíme‘. My: on a já. Dva kámoši, co společně provedli nějakou volovinu, co někomu z legrace zavolali a při tom se lámali smíchy a museli se vzájemně podpírat, aby se nesesypali, když toho chudáka na druhým konci zaslechli se ptát, jestli fakt volá čert.

„Haló?“ ozvalo se ze sluchátka. Nedalo se poznat, jestli to je chlap, ženská, dospělej, nebo dítě.

Tom se na mě podíval. Horlivě jsem přikývl. A Tom se usmál. Nasadil rádoby triumfální úsměv a přiložil sluchátko k uchu.

Neslyšně jsem mu předříkával slova a on na mě koukal a bez jedinýho náznaku koktání je opakoval.

„Nazdar Imu, tady čert, zvu tě do pekla, protože tam patříš.“

Přiložil jsem si dlaň na pus, abych mu dal najevo, že sotva dokážu zadržet smích, a druhou rukou jsem mu naznačil, že má zavěsit.

Jenže Tom nezavěsil.

Místo toho dál tiskl sluchátko k uchu a z toho sluchátka tiše šuměl čísi hlas.

„V-v-vždyť...“, vykoktal potom a najednou zbledl jako stěna. Zarazil se a ten křídovej obličej mu úplně ztuhl úděsem.

„Ne,“ hlesl a zvedl loket, vypadalo to, že se snaží sluchátko od ucha oddálit. A čím dál hlasitěji opakoval: „Ne. Ne. Ne!“ Zapřel se volnou rukou o sklo telefonní budky, jako by se od něj chtěl odtlačit. Pak se – s vlhkým mlaskavým lupnutím – sluchátko od jeho spánku odlepilo, ale já si všiml, že spolu s ním ještě něco. Tomovi po hlavě tekla za límeček košile krev. Zadíval jsem se na sluchátko. Nevěřil jsem vlastním očím. Ke krvavý perforovaný sluchátkový části byla přilepená půlka Tomova ucha, a co se dělo dál, bylo vážně nad moje chápání. Nejdřív ty černý dírky krev jakoby vsály a potom – kousíček po kousíčku – vcucly i tu půlku ucha, jako když člověk spláchne zbytky jídla do výlevky ve dřezu.

„Richarde,“ špitl Tom třaslavě, tváře měl mokré od slz, ale že mu zmizela půlka ucha, si zřejmě neuvědomoval. „O-o-o-on p-p-p-povídá, ž-ž-ž-že ty a já...“ Zakryl mluvítko dlaní, aby ho volanej neslyšel. „M-m-m-my prej...“

„Tome!“ zařval jsem. „Tvoje ruka! Pusť ten telefon!“

Tom sklopil oči a teprve v tu chvíli zjistil, že má prsty už z poloviny v dírkách mluvítko.

Čapnul sluchátko za horní část a snažil se chycenou ruku vytáhnout. Vůbec to nepomohlo, místo toho začal telefon mlaskat, jako když můj pěstoun srká polívku, a ve sluchátku postupně zmizela další část Tomovy ruky. Popadl jsem sluchátko taky a pokusil se ho od Toma odtáhnout, ale marně, prokousalo

se mezitím jeho předloktím až pod loket, úplně to vypadalo, že s paží tvoří jeden celek. Já řval, zatímco s Tomem se stalo něco podivuhodného. Zvedl ke mně hlavu a rozesmál se, jako by se nechumelilo. Bylo to tak praštěný, že se tomu dalo jenom tlemit. Už ani netekla krev, jako by sluchátko udělalo něco, co – jak jsem někde vyčetl – dělá hmyz se svojí kořistí: vstříkne do ní látku, která maso promění v měkký želé, a to pak vcucne. Vtom sluchátko dospělo k lokti a ozval se zvuk podobnej tomu, když člověk strčí do mixéru něco, co tam nepatří, brutálně to zapraskalo, zahrčelo a teď Tom taky zaječel. Paže se mu v lokti zkroutila, jako by měl pod kůží něco, co chce ven. Rozkopl jsem dveře, který jsme měli za zády, stoupl jsem si za Toma, chytil ho oběma pažema za hrudník a couval jsem ven. Podařilo se mi ho odtáhnout jenom o kousek, kovovej kabel trčel z automatu rovně a sluchátko se dál prochromstávalo Tomovou paží vejš. Přirazil jsem dveře v naději, že se sluchátko rozbije o zárubeň, ale kabel byl moc krátkej, a tak jsem Toma akorát praštil do ramene. Zavyl, já se zapřel patama do země a zabíral jsem ze všech sil, jenže na vlhký hlíně mi boty centimetr po centimetru ujížděly směrem k budce a k tomu odpornému křupání, který nedokázal přehlušit ani Tomův jekot. Síly, o kterejch jsem netušil, kde se berou ani co jsou zač, ho pomalu vtahovaly zpátky do budky. Už jsem ho neudržel, musel jsem ho pustit, a nakonec jsem zůstal venku a držel ho jen za paži, kterou dál škvírou ve dveřích natahoval ven. Sluchátko právě pořádalo jeho rameno, když vtom jsem uslyšel auto. Paži jsem pustil a rozběhl se k silnici, při tom jsem mával a řval. Kolem projížděl další kamion se dřevem. Nestihl jsem ho ale, jenom jsem zahlídnul, jak zadní světla mizí v šeru.

Přirůtil jsem se zpátky. Panovalo tam ticho, Tom už nekřičel. Dveře byly zavřeny. Přimáčkl jsem ksicht k zamlženému čtverečkovánému sklu. Toma jsem ale uviděl. A on uviděl mě.

Koukal na mě mlčky, odevzdaným pohledem kořisti, která přestala bojovat, která se smířila s osudem. Telefonní sluchátko dospělo k jeho hlavě, zhltno mu už jednu tvář, a když se pustilo do jeho odhaleného chrupu, zaslechl jsem zase křupání.

Obrátil jsem se, opřel se zády o budku a sesouval se po ní, dokud jsem pod sebou neucítil studenou zem a vlhkost, která mi začala pronikat skrz kalhoty.

Kapitola 2

Seděl jsem na židli na chodbě policejní stanice. Bylo pozdě, dávno po večerce, dalo by se říct. Pozoroval jsem šerifa na opačném konci chodby. Měl malé oči a pršák, a protože mu bylo vidět do nosních dírek, automaticky mi připomněl prase. Palcem a ukazovákem si hladil knír, co mu visel po obou stranách úst. Mluvil s Frankem a Jenny. Tak jim říkám, připadalo by mi totiž divný oslovovat je strejdo a teto, vždyť jsem je až do chvíle, než si pro mě přijeli a oznámili mi, že odtěd budu bydlet u nich, nikdy neviděl. Když jsem se vřítíl do dveří a vychrlil na ně, co se právě přihodilo Tomovi, vytřeštili na mě oči. Frank brnknul na policejní stanici a odtamtud telefonovali Tomovejmi rodičům a nato si nás předvolali. Odpověděl jsem na hromadu otázek a dál jsem jenom čekal, protože šerif poslal k tý telefonní budce svoje lidi a spustil pátrací akci. Potom jsem odpovídal na další hromadu otázek.

Frank a Jenny se šerifem o něčem diskutovali a občas se podívali mým směrem. Očividně se ale dohodli, protože pak ke mně oba přišli, tvářili se při tom vážně.

„Můžeme jet,“ oznámil mi Frank a pustil se k východu, zatímco Jenny mi tak nějak chlácholivě položila ruku na rameno.

Nasedli jsme do jejich japonskýho autíčka, já na zadní sedadlo. Jeli jsme mlčky, stejně jsem ale věděl, že za chvíli začnou přšet dotazy. Frank si odkašlal. Nejdřív jednou. Za chvíli znova.

Frank s Jenny jsou hodný. Někdo by řekl až moc. Jako třeba loni v létě, kdy jsem hned po svém příjezdu zapálil vysokou suchou trávu na pozemku před bejvalou pilou. Kdyby tam bleskem nepřilítnul strejda a pět sousedů, kdoví, jak by to dopadlo. Frankovi bylo samozřejmě pěkně trapně, protože je šéf hasičů. Přesto jsem nedostal vynadáno ani žádnéj trest, naopak mě utěšovali, nejspíš si mysleli, že jsem kvůli těm předchozím událostem celej bez sebe. A po večeři se ozvalo stejný odkašlávání jako teď a po něm následovalo pár neurčitejch doporučení, že si nemám hrát se sirkama. Jak jsem zmínil, Frank je šéf hasičů a Jenny učitelka na druhým stupni, ovšem já absolutně nechápu, jak si dokážou udržet disciplínu. Jestli teda vůbec. Frank si teď zase odkašlal, zjevně nevěděl, odkud začít. Tak jsem se rozhodl mu to usnadnit.

„Nekecám. Toma fakt ten telefon sežral.“

Mlčení. Frank věnoval Jenny odevzdanej pohled, jako by chtěl kopnout míč na její půlku hřiště.

„Zlato,“ spustila Jenny tiše a měkce. „Nenašly se tam žádné stopy.“

„Našly! Rýhy od mých podpatků v hlíně.“

„Po Tomovi,“ upřesnil Frank. „Po něm se žádné stopy nenašly.“

„Telefon ho sežral sakumprásk.“ Samozřejmě jsem si uvědomoval, jak praštěně to zní. Co jsem měl ale říct? Že telefon Toma nesežral?

„Co povídal šerif?“ chtěl jsem vědět.

Jenny s Frankem si zase vyměnili pohled.

„Domnívá se, že jsi v šoku.“

Na to jsem neměl odpověď. V šoku jsem asi byl, tělo mi úplně zgumovatělo, v puse mi vyschlo a krk natekl. Jako by se mi chtělo bulet, ale někde jsem měl špunt, kolem kterýho se pláč nedokázal protlačit.

Vyjeli jsme na návrší, kde stála ta telefonní budka. Očekával jsem, že uvidím spoustu světel a pátrací čtyry, jenže všude pusto a temno jako obvykle.

„Šerif přece slíbil, že budou Toma hledat!“ zakřičel jsem.

„Taky ho hledají,“ odpověděl Frank. „Dole u řeky.“

„U řeky? Proč?“

Na předních sedadlech zase proběhla výměna pohledů.

„Protože někdo vás viděl, jak jdete k mostu v lese. Šerif povídal, že když se tě ptal, jestli jste byli dole u řeky, odpověděl, že ne. Proč jsi to řekl?“

Semkl jsem čelisti a koukal z okna. Sledoval jsem, jak telefonní budka za námi mizí v noční tmě. Šerif mi neprozradil, že nás někdo viděl. Možná se to dozvěděl až potom, co se mnou mluvil. To povídání beztak nebyl žádný výsledek, to mi zdůraznil. A tím pádem jsem si myslel, že nemusím všechno líčit popravdě, aspoň teda ne to, co s věcí nijak nesouvisí, jako třeba to, že jsem sebral tu figurku Luka Skywalkerera nebo že Tom udělal něco, co měl od rodičů zakázaný. Na kamarády se přece nebonzuje. Teď se to ale provalilo.

„Chvíli jsme na mostě jenom postáli,“ pronesl jsem.

Frank vyhodil blinkr, zajel ke krajnici. Vypnul motor i světla. Obrátil se ke mně. Ve tmě jsem sotva viděl jeho tvář, přesto mi došlo, že teď je to fakt průser. Každopádně že já jsem v průseru, protože Tom byl přece sežranej.

„Richardé?“

„Ano, Franku?“

Nesnášel, když jsem ho oslovoval křestním jménem, ale občas, jako právě teď, jsem prostě neodolal.

„Museli jsme šerifa McClellanda upozornit, že jsi nezletilý, a pohrozit mu právníkem, aby tě nechal jít. Chtěl tě vyslyšet i přes noc. Myslí si, že se u řeky něco stalo. A proto lžeš.“

Chtěl jsem to popřít, namítnout, že fakt nelžu, nicméně mi došlo, že už to na mě prasklo.

„Tak co se u řeky stalo?“ zeptal se Frank.

„Nic. Koukali jsme na vodu.“

„Z mostu?“

„Jo.“

„Doneslo se mi, že mládež prý s oblibou balancuje na zábradlí.“

„Ty bláho. No jo, vždyť tady chcípnul pes.“

Dál jsem čučel do tmy. Teprve s nástupem podzimu jsem si uvědomil, jaká tma tu je. Ve městě panovalo vždycky světlo, zato tady se dalo zírat do černočerný noci, kde nebylo absolutně nic. Teda něco tam samozřejmě bylo, ale člověk si to musel představovat, protože to bylo tou zvláštní tmavou matérií zakrytý.

„Richarde,“ oslovila mě Jenny úplně sametovým hlasem. „Spadl Tom do vody?“

„Ne, Jenny,“ napodobil jsem ji a odpověděl stejně sametově: „Tom do vody nespadl. Nemohli bysme jet domů? Zejtra musím do školy.“

Frank povytáhl a spustil ramena, viděl jsem na něm, že se sbírá.

„Šerif McClelland soudí, že to mohla být nehoda, žes Toma nechtěně strčil, teď cítíš vinu, a proto lžeš.“

Ztěžka jsem vzdychnul, ducnul jsem temenem o opěrku a zavřel oči. Jenže pod víčky jsem viděl, jak telefonní sluchátko požívá Tomovu tvář, a tak jsem je zase otevřel.

„Nelžu. Nemluvil jsem s tou řekou pravdu proto, že Tom k ní nesmí chodit.“

„Podle McClellanda lžeš prokazatelně ještě v další záležitosti,“ namítl Frank.

„Cože? V jaký?“

Frank mi to řekl.

„Sám lže! Dovez mě zpátky, můžu to dokázat!“

Ve chvíli, kdy Frank sjížděl ze silnice, čelní světlomety ozářily telefonní budku a stromy na kraji lesa a vytvořily obří stínový strašidla, který proběhly mezi kmeny. Auto ještě ani pořádně nezastavilo a já už z něj vyskočil a pádil k budce.

„Dávej pozor!“ zakřičela za mnou Jenny. Ne že by snad věřila mojí historce, ale její životní motto zřejmě znělo, že opatrnosti není nikdy nazbyt.

Otevřel jsem dveře a vytřeštil oči na telefonní sluchátko zavěšený z boku kovový bedny. Někdo – nejspíš šerifovi lidé – ho musel vrátit na místo, protože když jsem odsud odcházel já, viselo k zemi a Tom byl pryč, nezbyly z něj ani tkaničky do bot.

Opatrně jsem udělal krok, popadl žlutej telefonní seznam a vycouval ven. V záři světlometů jsem nalistoval Ballantyne a pak písmeno J a prstem jsem klouzal po stejný stránce, na který jsem seznam otevřel dneska odpoledne.

Johansen. Johnsen. Jones. Juvik.

Srdce jako by mi sevřela ledová ruka; vzal jsem to odznova. Se stejným výsledkem. Že bych byl na špatný stránce?

Ne, jména jsem poznával a stejně tak reklamu na travní sekačky.

A přece mi Frank šerifova slova přetlumočil správně.

Podíval jsem se zblízka, jestli někdo nemohl to jméno vymazat, ale mezi *Johnsenem* a *Jonesem* beztak nebylo místo.

V telefonním seznamu už žádnej *Jonasson*, *Imu* nebyl.

Kapitola 3

„Někdo ten seznam vyměnil, jinak si to neumím vysvětlit,“ prohlásil jsem.

Karen se zády opírala o dub a koukala na mě.

Měli jsme přestávku, před námi kluci hráli fotbal a holky skákaly panáka. Další rok nás čekal přechod na střední, což ovšem znamenalo jedině to, že se přestěhujeme do baráku na protější straně školního dvora, kde mají kuřáckej koutek, ve kterým nepochybně skončím. Protože ten je pro rebely. Pro ztracený případy. Karen byla z tohohle pohledu výjimka. Rebelka, ale ztracenej případ ani náhodou.

„Jaký to je, když ti nikdo nevěří?“ zeptala se a odhrnula si z pihovatýho obličejce světlý vlasy ostríhaný na kluka. Karen byla nejpraštěnější holka ze třídy. A nejchytřejší. Sršela energií, smíchem a neklidem. Místo chůze tančila, nosila divný, podomácku ušitý oblečení, který kdyby nosil kdokoli jinej, všichni by si ho dobírali. Drzejm učitelům odpovídala stejně drze, a když se jim nepodařilo ji setřít, smála se jim. Protože Karen uměla všechno, co bylo třeba, i něco navrch; člověk občas míval dojem, že toho ví víc než učitelé. Vynikala v angličtině, v tělocviku i ve všech ostatních předmětech. A byla drsná. V nový škole jsem si jí všiml hned první den – nebála se mě, tvářila se zvědavě. Bavila se s každým, i s námi, co jsme patřili

do kasty piráží. Zaznamenal jsem, že kdykoli se o přestávce na těch svých dlouhých hubenejších nohách vydala k nám, místo aby se přidala k třídním oblíbeným, Oscar Rossi junior po ní vrhal dlouhý, jakoby udivený pohledy – jsem si dost jistě, že do ní byl zabouchnutej. První den hned o první přestávce si stoupla naproti mně, zapřela si ruce v bok, ušklíbla se, naklonila hlavu a prohlásila: „Bejt novej je pruda, co?“

Stejně jednala s ostatní lůzou. Kladla nám otázky. Naslouchala. A já si říkal, že projevuje upřímnej zájem, protože jsem nechápal, proč by jinak na takový maníky jako my mrhala energií. Na oplátku přitom získávala akorát to, že jsme byli o to vlezlejší a usilovali o její pozornost ještě víc. Přesto se k nám dál chovala hezky, mluvila bez obalu, jak měla ve zvyku, tudíž se nikdo neurážel. „Už jsme si dneska pokecali dost, Tome. Měj se!“

Samozřejmě jsem dbal na to, aby nepojala podezření, že o její pozornost stojím taky.

Podezření, že jí to došlo, jsem ovšem pojal já.

Nikdy nic neřekla, jenom kdykoli jsme spolu mluvili a já se s ní pak rozloučil dřív, než se stihla ona rozloučit se mnou, věnovala mi rádoby spiklenecký pousmán. Odejít ale nebylo zrovna jednoduchý, protože na rozdíl od ní jsem se já neměl kam vrátit. I když to nejspíš zapůsobilo, poněvadž v ní tenhle kluk z města, kterej se snažil odolávat jejímu šarmu, možná vzbudil zvědavost; v každým případě za mnou chodila čím dál častěji.

„Víš co?“ nadhodil jsem. „Seru na to, co si kdo myslí, ať jdou všichni do hajzlu. Já u toho byl, viděl jsem to na vlastní oči. Toma ten telefon sežral a v tom zkurveným seznamu stálo jméno Imu Jonasson.“

„Na tři věty to bylo dost sprostějch slov,“ podotkla Karen a ušklíbla se, hlavu ke straně. „Proč seš tak naštvanej?“